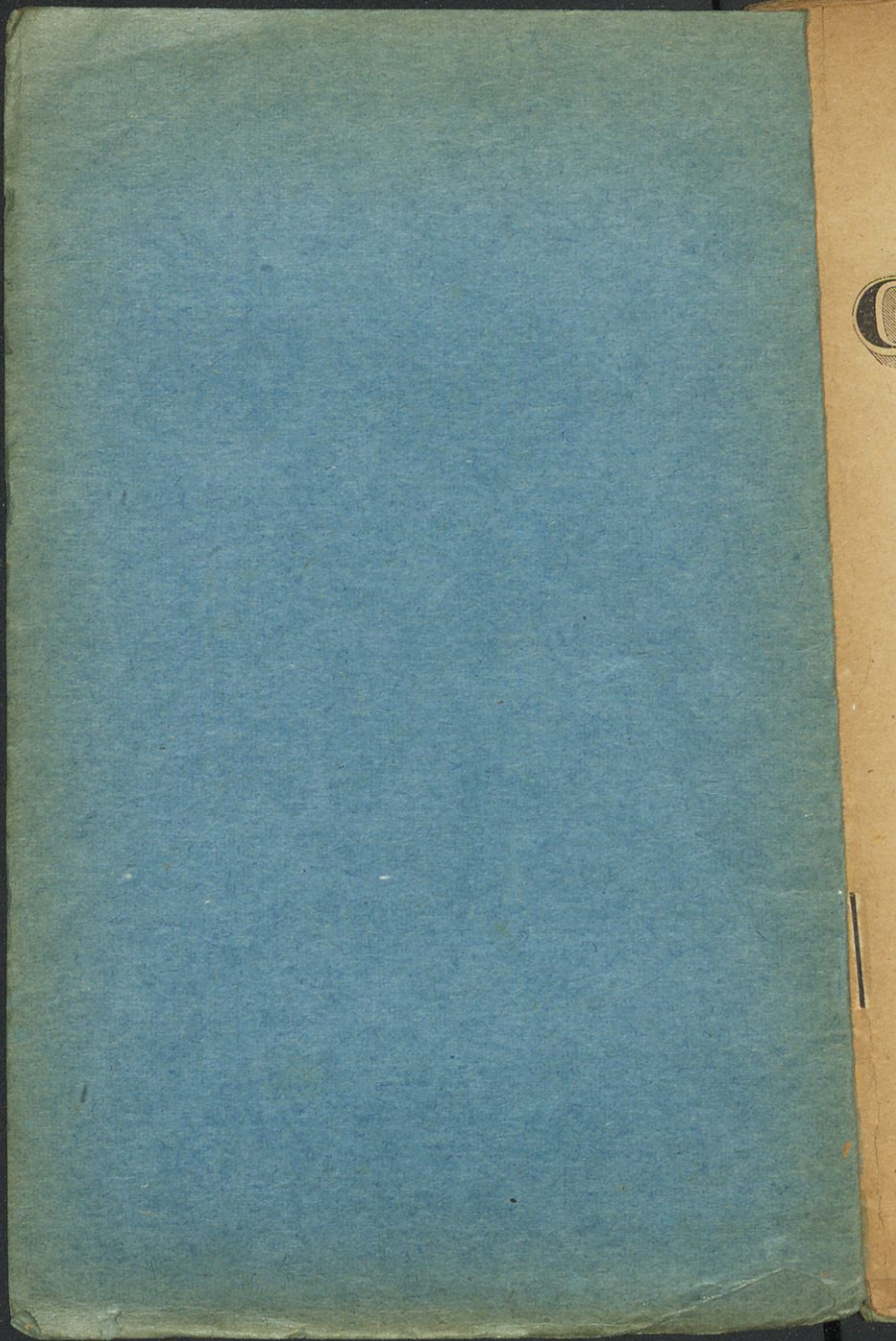
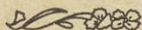

148220

Sveta grofinja
Genovefa

Mična in ganljiva pripovedka.

Deseti natis.

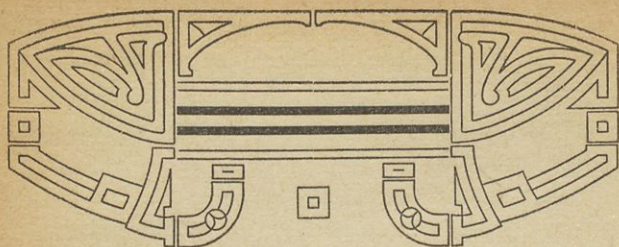
V Ljubljani, 1907.

Založil in prodaja Janez Glontini.

148220

N 205/1960

I. Grof Zmagomir se poslovil od svoje pobožne žene Genovefe.

Med onimi ženami, katere so bile od svojih mož po krivem in nedolžnem hudo preganjane, je tudi pobožna in potrpežljiva Genovefa. Njeno življenje je tako mikavno in njeno preganjanje tako krivično, da človek te prigodbe pač ne more čitati brez ganljivosti in sočutja.

Vršila se je ta prigodba okoli leta 750, ob času trierskega škofa Hidulfa. Živel je namreč takrat v trierski deželi imeniten grof Zmagomir; poročen je bil z Genovefo, hčerjo brabantkega vojvode, prav bogato in pobožno gospodično. Živela sta v ljubezni in veliki prijaznosti med seboj. Ob istem času je pa Abderaman, mavrski kralj, pridrl z veliko vojsko v Španijo, jo oropal in vse požgal, kamor je prišel. Zdaj je hotel

napasti tudi francosko deželo. Ko je francoski kralj Karol to slišal, sklical je na pomoč vse kneze in grofe. S temi je moral iti tudi grof Zmagomir, ker je bila takrat trierska dežela podložna francoski vladi.

Ko se torej grof Zmagomir s svojimi na odhod pripravlja in hoče posloviti od svoje ljubeznive Genovefe, obnaša se žalostna Genovefa tako milo in ganljivo, da se pričujoči ne morejo zdržati solz. In ko ji grof poda roko in zadnjič hoče pozdraviti, prevzame jo žalost tako, da omedli. Ko se zopet zave in k sebi pride, tolaži jo grof rekoč: „Prisrčna, preljuba žena! Nikar ne bodi preveč žalostna zaradi mojega odhoda. Upam namreč, da me bode usmiljeni Bog srečno pripeljal nazaj in naju zopet vesela sklenil. Izročim te Bogu in presveti Devici Mariji, katera te bo varovala in tolažila v nadlogah. Pustim ti svojega vdanega služabnika, Golota, ki ti bo zvesto stregel in za vse potrebno skrbel.“

Genovefa prevelike žalosti ne more niti besedice črhiniti in ko ji grof iznova poda roko in izgovori slednji „bodi zdrava“, omedli zopet. Zmagomir se pa silno žalosten nad tem obrne od nje, skoči na bistrega konja in odjaha, pretakaje grenke solze.

Ko je dospel v kraljevi tabor in so se tam zbrali vsi knezi in gospodje, vzdignil se je kralj proti sovražniku s svojo armado, katera je štela šestdeset tisoč pešcev in dvanajst tisoč konjikov.

Nasprotnika je bilo gotovo štirikrat več. Vendar mu je dal Bog tako srečo in njegovi vojščaki so tako hrabro napadli sovražnike, da jih je bilo šestintrideset tisoč pet sto mrtvih, dočim so jih kristijani komaj tisoč pet sto izgubili. Ostali sovražniki so pa zbežali s svojim kraljem v mesto Avignon, kjer so se tako hrabro branili, da so kristijani to mesto dolgo oblegali. Zato je tudi grof Zmagomir od doma ostal dlje, kakor je mislil in se šele ob letu vrnil v domačijo.

Medtem je bila grofinja vedno žalostna ter ni imela družega veselja in tolažila na tem svetu, kot Boga in molitev. Živela je prav pobožno in krepostno in je tudi svoje posle izpodbujala k bogaboječnosti. A hudobni duh, kateremu je bila zoperna njena čednost, jo je iskal pogubiti in osramotiti pred svetom, kar je tudi storil. Ker je bil izročil grof pri svojem odhodu Genovefo Golotu in ji je ta vsak dan stregel, obudil je hudobni duh v Golotovem srcu nečisto poželenje do grofinje, da se ni mogel zdržati, odkriti ji svojih nesramnih čutil. Kakor hitro to zapazi blaga in poštena gospa, reče mu jezno in resno: „Se li ne sramuješ, ti lahkomiselni služabnik, razodevati meni takih misli? Je li to zvestoba, katero si svojemu gospodu obljubil? Je li to zahvala, katero mu izkazuješ za njegovo ljubezen? Popusti to, sicer boš videl, da se bodeš kesal svoje zlobnosti in predrznosti.“ Ustrašil se je Golo teh besedi in si dolgo ni upal zopet kaj tacega

govoriti. Vendar pa niso bile njegove nečiste želje s tem zatrte, temuč so vedno večje postajale, čimdalje je občeval z grofinjo.

Zgodi se nekoč, da Genovefa svojo podobo, katero je dala slikati za grofa, ogleduje in da Golo nenadoma pride zraven. Popraša ga torej grofinja, če podobi kaj manjka. Golo ji odgovori: „Milostiva grofinja! Čeravno tej sliki v lepoti nič enacega ni, manjka ji vendar po mojih mislih nekaj, namreč da ni živa in moja, samo moja!“ Grofinja je dobro umela, kaj da hoče Golo reči; od jeze jo oblije rdečica in tako trdo ga ozmerja, da se je ves osramočen pobral proč. Tudi ta graja ni mogla zadušiti ognja hudobne poželjivosti v Golotovem srcu, strast njegova je postajala vedno le še hujša, in sklenil je vse, kar je le mogoče, storiti v dosego svoje hudobne nakane.

Ko se torej nekoč grofinja sama po večerji na vrtu izprehaja, stopi k nji Golo in ji s prilizljivimi besedami rahlo odkriva gorečnost svoje strastne ljubezni in jo zagotavlja, da mora za časa umreti, če ga tudi ona nasprotno ne bo ljubila. Tu se čista grofinja strašno razsrdi in mu resno preti, da bo takoj grofu naznanila, če bode le še katerikrat kaj takega od nje terjal bodisi z besedami bodisi z drugimi znamenji.

Zdaj je Golo spoznal, da je ves njegov up po vodi splaval in da je zaman vse njegovo prizadevanje, doseči kdaj svoje želje. Zato je svojo ljubezen izpremenil v zlobno sovraštvo in ni ničesar

druzega mislil, nego kako bi se grdo maščeval nad nedolžno grofinjo. Odsihmal je pazil na vsa njena dejanja in nehanja in končno je zasledil, da gospa posebno čisla kuharja, Dragona po imenu. Bil je ta prav pobožen in bogaboječ mož. Ker je pa grofinja pobožnim in bogaboječim ljudem posebno izkazovala svojo naklonjenost in jih ljubila, klonila je torej tudi temu služabniku pred vsemi drugimi največ milosti. Kolikorkrat jo je srečal, nagovorila ga je vselej prijazno, in če mu je mogla kaj ustreči ali v kaki nadlogi tolažiti ga, storila je to s posebnim veseljem. Vse to je pa hudobni Golo drugače razkladal, da bi s tem dobil priložnost, očrniti svojo gospo. Večkrat je svojim prijateljem rekel, da je ta prijaznost grofinje proti kuharju sumljiva in bi se utegnila slabo izplesti. Reče jim torej, da naj skrbno pazijo, kako je grofinja proti kuharju prijazna, kadar se srečata, in videli bodo, kaj se more misliti o tej prijaznosti. S temi in enakimi besedami je Golo obrekoval grofinjo pri služabnikih in ni nehal, da jih je nekoliko spravil na svojo stran.

Golo reče nekoč kuharju, da ga kliče grofinja, ko je bila ravno sama v svoji izbi. Pošteni mož verjame to in gre k nji; za njim se pa priplazi kmalu tudi Golo in zasači oba sama v izbi. Ne da bi kaj rekel, gre Golo zopet vun in kuhar za njim, ko je zvedel, da ga grofinja ni klicala.

Takoj skliče Golo svoje prijatelje in jim s hinavsko jezo toži, da je kuharja samega našel pri

grofinji v izbi, in zdaj nič drugega misliti ne more, kakor da sta morda bila že grešila, ali pa hotela, ko ju je zasačil. „Čemu posvetovanje?“ reče jim, „če se temu v okom ne pride, bo nastopilo še večje zlo in nam ne bo moči prestajati po gospodovem prihodu. Gotovo je, da je ta nesrečni kuhar naši grofinji začaral in ji v jedilih zavdal, tako da ga ne more popustiti, akoravno bi utegnila izgubiti čast in življenje. Zato bi se mi zdelo prav, vreči kuharja v ječo, na grofinjo pa toliko paziti in jo varovati, da bi k temu človeku ne mogla. Kakšna je torej vaša misel, ljubi prijatelji?“ Oni rekó: „Ker ti je grof izročil skrb za gospo, stori, kar se ti zdi najpripravnejše!“

Potem ukaže Golo poklicati kuharja, nagovori ga ostro in mu očita, da je grofinji zavdal, da bi jo primoral k ljubezni; zato zasluži vkovan biti v spone in vržen v najhujšo ječo. Tu se revni Dragon roti in roti, da ni kriv nobene pregrehe; celo nebo in zemljo kliče na pričo, da ni nikoli kaj zlobnega mislil, še manj pa hotel storiti. Ali vse to njegovo rotnje in pričevanje je bilo le bob v steno, naj bi bil rekel to ali ono, vse bi bilo zaman; vkovali so ga v verige in vrgli v ječo, iz katere ni prišel, da so ga mrtvega vun nesli.

A hudobni Golo še ni bil s tem zadovoljen, temuč pridrl je z velikim hrumom v gospejino izbo s svojimi tovariši in ji zavpil nasproti: „Zadosti dolgo časa sem trpel Vašo prijaznost in

ljubeznivost, katero imate do kuharja! Nič več ne smem tega dopuščati, če hočem še ostati v hiši svojega gospoda. Zato moram tudi Vas, ker ste oskrunili zakonsko zvestobo, vreči v ječo in Vas ne izpustiti prej, dokler ne bode grof ukazal, kaj da je storiti.“ Tako je bila visokorodna grofinja, noseča že osem mesecev, brez vse pregrehe in le zaradi zagovarjanja svoje čistosti od lastnega služabnika varno zaprta v ječo.

Lehko si mislimo, kako je morala nedolžna grofinja biti žalostna zavoljo te krivice; Bogu je tožila svojo veliko bridkost in sveti angeli so nosili njene tožbe pred božji prestol. V ječi ni grofinje nihče drugi smel obiskati, kakor dojnica ostudnega Golota, katera je nesrečni ujetnici nosila pičli živež. Tudi Golo je šel večkrat sam k nji in vse poizkušal, da bi nje čisto srce vnel za svojo hudobno ljubezen. Z dobrimi in hudimi besedami jo je pregovarjal, z obljubami vabil in s pretenjem strašil, prilizovaje se ji in se okoli nje sladkaje, a vendar ni opravil družega, kakor grofinjo še utrdil v stanovitnosti. Ko se je nekoč celo predrznil, objeti jo, sunila ga je s pestjo od sebe in mu rekla resnobno: „Hudobnež, ali ti še ni zadosti, da si me vrgel po nedolžnem v ječo, in zdaj me hočeš pripraviti še ob čast in zveličanje? Zagotovim te, da se zelo goljufaš, kajti pripravljena sem raje mučno umreti kakor ln najmanj pregrešiti se zoper svojo čast in nedolžnost!“ Te tako ostre besede bi bile morale

predrznega Golota vendar odvrniti od njegovega zlobnega namena; a tudi to je bilo le bob v steno in svoje hudobne namere ni popustil, temuč še le nove zanjke nastavljal v zadoščenje svojih nečistih željâ. Podkupil je svojo dojnico z velikimi obljubami, da bi kaj opravila pri grofinji. Kolikorkrat je ta ostudna ženska prinesla jed ujetnici, nagovarjala jo je, da bi vsaj bolj prijazno ravnala z Golotom, ker bi jo potem morda ali iz ječe izpustil, ali pa ji vsaj živež poboljšal. Pa stano-vitna gospa je bila pripravljena, tudi raje v ječi lakote umreti, kakor pa Boga žaliti ter svojo vest oskruniti in omadeževati.

Medtem se je približal čas njenega poroda, in skrbna grofinja je dojnico, svojo strežnico, prosila, preskrbeti ji dve babici. Hudobna babura pa ji ni hotela tega storiti in ji še plenice in povojev ni hotela dati, da bi bila svoje prvorojeno dete zavila vanje. Genovefa ni mogla tu storiti družega, kakor pretakati bridke solze in svojo nadlogo tožiti večnemu Bogu. Tako je bila grofinja ob uri poroda popolno zapuščena in vendar je brez vse nevarnosti porodila čvrstega sinčka. Zdaj je prosila goreče, da bi otroka nesli h krstu, pa tudi to ji ni bilo dovoljeno; zato ga je sama krstila in ga je imenovala B o l e s l a v a (to je poln bolečin). Potem ga vzame v naročje, pritiska k srcu, s solzami obliva in z žalostjo reče: „O ti moje revno dete, ti moj edini zaklad! Po vsej pravici te imenujem Boleslava, saj sem te z bolečinami pod

srcem nosila in v bolečinah rodila. Še z veliko večjimi bolečinami in težavami te bodem pa redila in z neizrekljivo bridkostjo in žalostjo videla skoprneti in umreti, ker te ne bodem mogla preživiti zavoljo pomanjkanja živeža, saj komaj toliko dobivam, da sama sebe ohranim pri življenju. O ti ubogi Boleslavček, ti revno, nesrečno dete!" Med tem je strežnica naznanila Golotu, da ima od zdaj dva jetnika in da mora grofinja skoprneti od žalosti, če se je ne usmili in ji ne pošilja boljšega živeža, da bo mogla preživiti sebe in otroka. Pa trdosrčni hudobnež ni imel prav nobenega usmiljenja s to revno porodnico in mislil je s to največjo muko primorati jo k ljubezni. Vendar pa, ker se je bal, da bi popolno ne opešala, zaukazal je, nositi jej nekoliko več kruha, sicer pa razen vode nič drugega več; in namestu da bi jo tolažil, psoval jo je neusmiljenež le z grdimi besedami.

II. Grof Zmagomir izvé to dogodbo in nedolžnega Dragona obsodi k smrti.

O vsem tem, kar se je bilo zgodilo, ni vedel grof Zmagomir še ničesar, ker se nihče v gradu ni upal pisati mu zaradi strahu pred Golotom. Že dlje, kakor je mislil, se ni mogel vrniti domov, ker je bil pred mestom Avignonom obstreljen in ker se je njegova rana celila le počasi.

Da bi Golo svoje grdo ravnanje z grofinjo olepšal pred grofom, poslal je dva meseca po porodu služabnika s sledečim pismom k grofu:

„Milostivi gospod! Ko bi se ne bal, Vas preveč vznemiriti, razodel bi Vam s tem pismom prigodbo, katero marljivo prikrivam. Vsi domači, posebno pa donašavec tega pisma, so si močno prizadevali, veliko nesrečo odvrniti, ali vsa moja skrb je bila uničena z zvijačo hudobnežev. K temu mi ni treba družega pričevanja, kakor vseh graščanov, in moja zvestoba in marljivost bo gotovo potrjena. Blagovolite torej, milostivi gospod, poizvedeti po tem poslancu vse na drobno in ničesar ne dvomiti o njegovem poročilu. Kakšna je pa Vaša volja in Vaš ukaz o tej reči, blagovolite mi, svojemu slugi, naznaniti, da bodem vedel, kaj mi je začeti v tej težki reči.“

To pismo je grof ravno takrat prejel, ko je svojo rano celil v nekem mestu na spodnjem Francoskem. Poročilo ga je tako raztogotilo in razkačilo, da so se mu bolečine v rani povekšale in da je ozdravljenje jelo zastajati, čimbolj mu je kri od jeze po žilah vrela. Poslanec mu je namreč vse natanko razložil, kako sumljivo je bilo vse vedenje grofinje proti kuharju med tem časom in kako ju je Golo zasačil samá v izbi. Ker nista torej hotela opustiti nedostojnega znanja, čeravno sta bila zaporedoma svarjena, ločil ju je siloma dvorni hišnik Golo in vsakterega pahnil v posebno ječo. V tej ječi je potem Genovefa

rodila sina, čigar oče pa, kakor vsi mislijo, ni drugi kakor nesrečni kuhar.

Tu popraša grof, kdaj da je njegova žena rodila. Služabnik je napačno povedal grofu, da šele pred enim mesecem, čeravno sta bila takrat že pretekla dva meseca po porodu. Nato začne grof divjati in togotiti se, kakor da bi bil izgubil pamet; rotil je grofinjo in kuharja, kakor največja prešestnika. „Ti nezvestnica, ti“, se grozi, „tako nesramno si torej obljubljeni zvestobo prelomila? O ti zvita kača, ki si se pred mano tako hlinila in sveto delala!“ S temi in enakimi zasramovalnimi besedami je grof rotil nedolžno grofinjo in divjal je, kot da bi bil izgubil pamet.

Ko se je nekoliko pomiril in je pomislil, kako bi kaznoval storjeno prešestvo, pošlje služabnika z ukazom nazaj: Golo naj Genovefo tako trdo zaprè, da ne bode mogel nihče ž njo govoriti, ne k nji priti; nesramnega kuharja pa naj umori tako, kakršne smrti je vreden zaradi te pregrehe.

S tem krivičnim poveljem je služabnik prihitel domov in Golo mu je bil srčno hvaležen, da je opravil vse tako zvesto. Da bi pa kuharja kolikor mogoče brez hrupa spravil s pota, reče strupa primešati v njegovo jed, in ko je revež za otrovom umrl, vrže ga z verigami vred v ostudno jamo. Grofinje pa ni bilo treba ostreje in varnejše zapirati, ker že takoj izprva ni smel drug ž njo govoriti, kakor le Golo in njegova dojnica.

III. Grof zapove umoriti svojo ženo, a Bog jo reši, da zbeži v puščavo.

Ko je bil hudobni Golo nedolžnega kuharja tako po krivem ugonobil, še ni bil zadovoljen samo s tem, ker se je bal, da bi njegova zvijača vendar enkrat ne prišla na dan. Sicer jih je bilo pa tudi mnogo v gradu, ki so godrnjali zaradi tega umora in zavoljo zavora pobožne grofinje. Zato ga je skrbelo; grof bi bržkone po svojem prihodu utegnil izvedeti njegovo hudobijo, ko bi grofinjo našel še živo, in plačilo njegovo bila bi gotova smrt. In kmalu je tudi dobil novico, da je grof Zmagomir že ostavil francoskega kralja in da je zdaj že na poti proti domovini. Mrzel pot oblije hudobneža pri tej novici in naglo si domisli zvita buča, kaj mu je početi. Ukaže brzega konjiča osedlati, urno ga zajaše in zdirja grofu nasproti, a ga ne sreča prej, ko v Brodnica (Strassburgu). V tem mestu je bivala stara ženska, katera je slovela zaradi svoje hlinjene svetosti kot jako pobožna žena; bila je sestra Golotove dojnice in že več let znana ž njim. K tej je hudobnež najprej šel in ji povedal vso dogodbo od konca do kraja. Rekel je tudi, da bode na večer grofa pripeljal k nji in jo prosil, naj ga na vsak način izkuša prepričati, da je grofinja s kuharjem istinito grešila. Potem ji stisne denar v roko ter se poda šele zdaj k grofu, da bi ga sprejel.

Ko sta se pozdravila, takoj prime grof Zmagomir hudobnega Golota in terja od njega, naj mu natanko vse pové, kaj in kako da se je zgodilo. Zdaj se hinavec začne kremžiti in jokati, kakor da bi prevelike žalosti in bridkosti ne mogel govoriti, in njegove goljufne solze morajo mu potrjevati grde laži. Zdaj mu vse od kľaja do konca pripoveduje, a ne, kar je grofinja storila, temuč kar ji je podtaknila njegova neizrekljiva hudobija, in sicer s toliko izmišljenimi dokazi, da je bil grof uverjen, vse se je moralo zgoditi tako in nikakor drugače. Tudi je pristavil, da je kuharja na tihem umoril, da bi bolj prikril sramoto grofinje.

Vse to je grof poslušal z veliko žalostjo in vedno natančneje popraševal po vseh okoliščinah, kajti vsega ni mogel verjeti Golotu. Ker se je pa Golo bal, da se ne bi zagovoril, rekel je svojemu gospodu: „Milostivi gospod! Ko bi morda dvomili nad mojimi besedami, idite v mesto, kjer biva sveta in zaradi razodevanja skrivnih reči sloveča žena; ako bi njo hoteli natanko izprašati, izvedeli bi gotovo najpopolnejše vso to dogodbo.“

Grofu je to ugajalo in je tudi o mraku spremljan po svojem hišniku šel k imenovani goljufici. Reče ji, da dvomi nad zvestobo svoje žene, in jo prosi, da mu vestno razodene, kako se je res godilo z njegovo soprogo in kuharjem, saj zna točno odkrivati skrivne reči. Tu mu babura odgovori s hinavsko ponižnostjo, da sicer

ni nobena svetnica, vendar mu pa hoče povedati toliko o prigodbi, kolikor ji je Bog razodel. Na to pelje oba gospoda v temno klet, kjer je brlela zelena lučica in medlo osvetljevala dolgočasno luknjo. Tudi zariše na tleh dva kolobarja in postavi grofa vanja. Potem vrže ogledalo v posodo polno vode in mrmra nad njo tako čudovite besede, da je grofa strah spreletaval in da so se mu lasje ježili od strahu. Zdaj se babura trikrat zasuče pred posodo, trikrat dahne vanjo, jo potem okoli zavrti in izgovarja čudovit blagoslov.

Na njeno povelje pogleda zdaj grof v vodo in vidi v ogledalu, kako grofinja, njegova žena, s kuharjem prijazno govori in smehljaje se ž njim kramlja. Grof nato veselo pravi: „Zdaj še ne vidim nič napačnega.“ „No, prav“, mu odgovori, čarovnica „videli bomo, če nam bode Bog hotel pokazati še kaj drugega.“ Ponavlja poprejšnjo ceremonijo in veli zopet grofu pogledati v vodo. In zdaj vidi grof na lastne oči, kako grofinja kuharja po licih boža in večkrat ljubeznivo poljubljuje. V tem hipu grofa spreleti rdečica in plašno pričakuje, kaj bo vtretje videl. Ko je po tretji ceremoniji pogledal v ogledalo, opazi z žalostjo, kako se grofinja in kuhar družita.

Zaradi tega prizora je bil grof tako raztogoten, da je v njem vse vrelo in da je sklenil, grozovito kaznovati nezvesto svojo ženo. „Dirjaj naprej“, reče Golotu, „in umori prešestnico z nezakonskim otrokom vred, kolikormoreš neusmiljeno“.

Kdo je bil veselejši od krvoločnega Golota? Kar najhitreje je zajahal konja in odjezdil, zraven pa premišljeval, kako bi umoril grofinjo. Komaj je prišel domov, takoj je vse povedal dojnici, kako srečno je vse izšlo, in da ima povelje, umoriti grofinjo; reče ji pa tudi, da ne sme tega praviti nikjer, vse naj se zgodi brez hrupa med prijatelji grofinje.

To je slišala mala hčerka dojnice, katera je bila bolj usmiljena proti grofinji od svoje matere. Naglo je tekla k ječi in je pod lino, skozi katero je grofinja dobivala jedi, tako milo jokala, da jo je grofinja slišala in prestrašena stopila k lini. Zdaj vpraša deklico, zakaj da tako joka. Ta ji odgovori: „Milostiva gospa! Vaša nesreča me sili jokati, ker je hudobni Golo dobil od našega gospoda povelje, umoriti Vas.“ — „Oh! Kaj bode potem z mojim revnim detetom?“ zavpije Genovefa. „Nič bolje kakor Vam se ne bode godilo ubogemu otroku“, odgovori ji žalostno deklica. Zdaj se uboga grofinja tako prestraši, da bi bila skoro omedlela. Ko je nekoliko prišla k sebi, začela je tužno jokati in s srčnimi vzdihmi govoriti takole: „O moj gospod Bog, zakaj mi pošiljaš vendar toliko bridkosti in toliko težav? Oh, kaj sem grešila, da bi bila zaslužila tako neusmiljeno umorjena biti s svojim detetom vred? O, jaz nesrečna žena, moram torej doživeti, da bodem umrla kakor prešestnica, dasiravno sem zaradi ohranjene zvestobe, katero sem dolžna svojemu

možu, do zdaj prestala toliko hudega! Oh, moj Bog, hiti mi na pomoč v tej grozni sili! O moj Bog, reši me bridke smrti!"

Ko je grofinja dolgo časa tugovala in jokala, rekla je deklici: „Ljuba moja! Pojdi v mojo izbo, prinesi mi pero, črnilo in papirja, za svoj trud si pa vzemi, kar hočeš od mojih dragotin.“ Zdaj ji dá ključ, in ko je deklica prinesla vse naročeno, pisala je sledeče pismo: „Milostljivi grof, preljubi moj mož! Ker sem zvedela, da moram umreti na tvoje povelje, rada bi ti vendar s tem pismom zadnjikrat voščila lahko noč in se prijazno poslovila od tebe. Rada umrjem, ker ti zapoveš, čeravno mi težko dé, da me po nedolžnem obsodiš k smrti. Vzrok moji smrti je pa to, ker sem tebi vedno ohranila obljubljeno zvestobo in ker nisem privolila v nesramne terjatve hudobnega hišnika, ki me je siloma hotel pripraviti ob vso čast. Vendar ti ne zamerim družega kakor to, da si prehitro verjel mojim tožnikom in meni nisi dal priložnosti, da bi se zagovarjala. Zagotovim te torej pred živim Bogom, pred čigar sodnim stolom bode stala že jutri, da nisem vse svoje življenje mislila na nikogar družega, kakor na tebe. Izročim se v božjo voljo in upam trdno, da bode prišel dan, ko bo odkrita moja nedolžnost in krivica mojih tožnikov. Z Bogom, milostivi gospod, preljubi prijatelj! Odpustim ti iz srca in hočem tudi Boga prositi po smrti, da ne bode moja kri klicala po maščevanju ne tebi ne mojim tožnikom. To ti pišem s tre-

sočima rokama in solznimi očmi, ker mi bližnja smrt napolnjuje moje srce s strahom. Tvoja tebi do smrti zvesta in zavoljo zvestobe k smrti obsojena Genovefa.“

To pisemce je Genovefa dala deklici, da ga je nesla v njeno izbo z opominom, nikomur o tem ne omeniti. Vso prihodnjo noč je Genovefa iskreno in goreče molila ter sebe in sinčka izročevala Bogu.

Drugi dan navsezgodaj je Golo poklical dva svoja najzvestejša služabnika k sebi, oznanil jima povelje svojega gospoda in ukazal, naj grofinjo z otrokom vred v gozd seboj odpeljeta, tam oba umorita, in da mu morata v znamenje izpolnjenega ukaza prinesiti njune oči in jezik. Če mu bosta to storila, plačati ju hoče dobro, sicer pa umoriti z ženama in otroci vred. Takoj gresta k grofinji v ječo, oblečeta jo v prav slabo obleko, zakrijeta obraz, da bi je ne spoznali ljudje, in ji ukažeta, iti prav tiho za njima. Tu je šla uboga grofinja kakor nedolžno jagnje v mesnico ter ni izpregovorila besedice, s katero bi tožila in mrmrala nad svojo bridko usodo. V naročju je nesla svojega nedolžnega sinčka, neprenehoma ga je pritiskala na srce in govorila: „O ti moj ubogi sinček, ti moj prisrčni angelček, ko bi te le toliko časa smela imeti v naročju, kakor sem te nosila pod srcem! Zdaj pa moraš še prej umreti, predno veš, kaj je krivica, in moraš kakor krivičnik trpeti, če tudi nisi storil še nobene krivice.“

S temi besedami je srce služabnikov tako omečila, da se jima je prav v srce smilila, in da jima je bilo silno težko, izpolniti gospodovo povelje.

Ko so bili prišli že daleč v gozd in na prav odstranjen kraj, povedala sta grofinji povelje njenega moža, da mora biti umorjena zavoljo prešestva in da jima je Golo zapovedal, izpolniti to zapoved svojega gospoda. Zato naj se nikar nad njima ne jezi in naj se pripravi na srečno smrt. Genovefa se torej iz pokorščine do svojega gospoda začne iz vsega srca pripravljati k smrti ter poklekne in goreče moli. Medtem pa služabnika popadeta nedolžno dete, potegneta nož iz nožnic in mu hočeta prerezati vrat. Tu skoči prestrašena mati od molitve, vrže se med trinoga in žalostno zavpije: „Stojta, stojta, nesrečna človeka; prizanašajta vsaj nedolžni krvi! Če pa hočeta vendarle otroka umoriti, umorita vsaj mene poprej, da ne bodem primorana dvakrat umirati!“ Uslišala sta njeno prošnjo in velela, naj vrat odgrne in ga pomoli udarcu. Zdaj se grofinja tako prestraši, da se vsa trese in je bolj mrtva kot živa. „O ljuba moja — jima s solznimi očmi reče — pripravljena sem sicer umreti, pa verjemita mi, da se močno pregrešita nad mano. Zagotovim vaju pred živim Bogom, da sem nedolžna in da me je le zato hišnik zatožil pri grofu, ker nisem privolila v njegovo hudobno poželenje. Verjemita mi, če meni prizanese, bode Bog obilno povrnil ne le vama, ampak tudi vajinim otrokom; če me bosta pa

umorila, bode moja nedolžna kri klicala maščevanje čez vaju in vajine otroke.“

Te besede so srce služabnikoma tako omečile, da jima je bilo nemogoče, storiti grofinji le najmanjše zlo. Rekla sta ji s prijaznimi besedami: „Milostiva gospa, rada bi Vam otela življenje, ko bi ne bil nama hišnik pod izgubo lastnega življenja zapovedal, Vas gotovo umoriti. Vendar, če nama obljubite, da nikdar ne pridete več med ljudi, temuč da hočete v tej ali drugi puščavi ločeno od ljudi živeti, pojdite v božjem imenu in spomnite se naju v svojih molitvah.“ Grofinja jima je to obljubila slovesno in se jima je iz vsega srca zahvalila za izkazano usmiljenje. Služabnika sta potem psu, ki je bil prišel za njima, odrezala jezik in izvrtala oči ter prinesla svojemu gospodu v znamenje storjenega umora. Golo pa še pogledati ni hotel teh dokazov, ampak jih je ukazal vreči psom.

IV. Genovefa v puščavi.

Uboga, od vseh ljudi zapuščena Genovefa je zdaj po gozdu hodila in iskala pripravnega kraja, kjer bi mogla prebivati in se hudega vremena varovati. A ves dan je zaman iskala ter je morala prvo noč prenočevati pod košatim drevesom. Z objokanimi očmi in s sklenjenima rokama je prvo noč prečula v velikem strahu brez vsega spanja. Tudi drugi dan je iskala takega kraja, bodi že ali pripravna jama ali pa votlo drevo, kjer bi bila našla

zavetje; tudi ta dan je bil ves trud brez uspeha. Ker že dva dni ni nič jedla ne pila, je bila primorana, okrepčati se s koreninami in zelišči. Tretji dan je šla še globlje v gozd in tako dolgo iskala, da je našla jamo v skalovju in majhno vodico zraven. To je Genovefa smatrala za bivališče kakor stanovanje podeljeno ji od Boga in je sklenila, živeti v tem brlogu do smrti. Naredila si je tu notri posteljo iz listja, mahu in vejic in za živež si je nabirala zeliščnih korenin. Ker je pa tako siromašno živela, zmanjkalo ji je kmalu mleka, da ni mogla več dojeti svojega preljubega sinčka. Revno dete je toliko časa sesalo, da je na zadnje že kri prisesalo; in ker ni nobenega živeža dobivalo, jelo je hirati in bilo že blizu smrti. Žalostno življenje in jokanje otroka je materi tako srce pretresalo, da ji je bilo žalosti umreti. Ker že ni mogla dalje gledati te velike reve, nesla je umirajočega otroka pod drevo, položila ga na tla in odšla, da bi ga več ne videla in ne slišala. Od daleč je pokleknila in s povzdignjenima rokama tako prisrčno in goreče molila, da jo je Bog moral uslišati. „Moj Bog in Odrešenik“, je rekla, „ali morejo še dalje tvoje božje oči gledati brez usmiljenja na to nedolžno dete, kako glada koprne in omaguje? Glej, usmiljeni Bog, kakor revno jagnje leži pred tvojimi očmi in te z milim jekom srčno prosi potrebnega živeža! Oh, usmili se že te zapuščene sirote, proti kateri je oče tako trd in kateri uboga mati ne more pomagati! Saj ni-

imam nobene druge tolažbe na tem svetu kakor edinega sinka! Če mi tega vzameš, moram celo žalosti v puščavi umreti; torej ohrani mi ga in hočem ga izrediti k tvoji časti.“

Komaj grofinja tako v solzah odmoli, glej, kar priskače košuta hitro proti nji in se začne prav prijazno sukati okolo nje in se ji prilizovati, kakor bi bila hotela reči: „Glej, mene je Bog poslal, da bi tvoje dete preživila.“ Vsa začudena je Genovefa spoznala božjo previdnost in hitro je tekla po otroka, prislonila ga h košutinemu vimenu in pustila tako dolgo sesati, da se je okrepčal. Zavaljo te nebeške dobrote je bila grofinja tako razveseljena, da se je Bogu iz vsega srca prav goreče zahvalila in ga prosila podpore in pomoči še za prihodnje. Njena prošnja je bila uslišana, ker je košuta vsak dan dvakrat prišla in otroka dojila, dokler sta bila v puščavi. S tem košutininim mlekom se je nedolžno dete skozi sedem let preživilo, dočim se je grofinja morala hraniti ob zeliščnih koreninah. Grozno se je bilo življenje uboge grofinje izpremenilo vsled tega. Prekrasno grofovsko stanovanje se je bilo zamenjalo z dolgočasno in pusto samoto, lepe in svetle sobane s temnim brlogom, služabnice pa so ji bile le divje zverine! Dišeče in sladke jedi so se namestile s sirovimi in pustimi zelišči, njena mehka postelja s trdim listjem in protjem, njeni dragi biseri z bridkimi solzami, njene radosti in razvedrila s trpljenjem in žalostjo. Poleti je bilo grofinji že še prestajati,

po zimi jo je pa strahovala mrzlota, in komaj je mogla vsak dan dobivati dosti korenin in zelišč za živež. Če jih je hotela nabrati, morala je debeli sneg odkidavati in z lesenim kolom zemljo razkopavati. Ako je hotela piti, morala je vselej led razbijati, in kadar je vodica vsa zamrznila, morala je led toliko časa držati v ustih, da se je stopil. Ako si je hotela roke ogreti, morala jih je drgniti toliko časa, da so se toliko vnele, da ji je bilo prebiti. In kako dolge so ji morale biti šele noči pozimi, katere je z otročičem v tej pustoti preživela! Vse te bolečine in nadloge, katere je grofinja sama na sebi občutila in prestala, bile so šele senca proti onim, katere je njeno materino srce čutilo zaradi revščine predragega otroka, ki je večji postajal in tudi svojo nadlogo čutiti začel. Kolikokrat je mati vsega po mrazu otrplega sinka pritiskala na svoje prsi, da bi ga ogrela, in ko je videla, da se ves njegov život trese od mraza, ni mogla družega, kakor vedno jokati. Kolikokrat mu je pač rekla: „O preljubi sinek! Koliko moraš po nedolžnem prestajati.“ In otrok, ko je videl materino žalost in tugo, začel je tudi ž njo jokati. Ščasoma se je pa že mati privadila teh stisk, in deček se je tudi popolnoma utrdil v teh težavah in v trpljenju. Genovefa je še celo nazadnje Boga hvalila, da jo je rešil posvetnih nevarnosti in pripeljal v to puščavo. Večjidel je molila ter vedno bolj in bolj rasla v pobožnosti in sveti božji ljubezni.

Ko je nekega dne pred brlogom vsa zamišljena v molitev proti nebu gledajoč klečala, videla je angela plavati z višave proti nji. Imel je v svojih rokah podobo svetega križa, na katerem je bil naš Zveličar iz slonove kosti izrezljan tako umetno, da pač noben človek ne more narediti kaj enacega. Angel je podal to podobo Genovefi z nastopnimi prijaznimi besedami: „Vzemi ta sveti križ, o Genovefa, katerega ti tvoj Odrešenik pošilja v tolažbo iz nebes. V njem se ogleduj in raduj ter opravljaj pred njim svojo molitev. Če si žalostna, tolaži se s tem križem; kadar si v izkušnjavah, moli k temu svetemu križu; in ko te napada nepotrpežljivost, spomni se potrpežljivosti, katero je imel tvoj umirajoči Zveličar na križu. Ta križ bodi tebi ščit proti vsem izkušnjavam in ključ, ki ti bo odprl nebesa.“ — Ko je bil angel to izgovoril, izginil je izpred njenih oči in ji popustil križ. V njeni jami je bil pa že naraven oltar; tu je Genovefa postavila križ in pred njim kleče opravljala svojo pobožnost. Premišljevala je križanega Jezusa in je bila tako ganjena, da jo je srce bolelo in da je popolnoma pozabila na svoje trpljenje. Pri tem križu je vselej iskala tolažbe in jo tudi našla in pogostoma je premišljevala pred njim trpljenje našega gospoda Jezusa Kristusa. Ozaljšala ga je poleti z lepo zelenimi vejicami in mičnimi cvetlicami, po zimi pa s smrečjem, brstjem in vedno zelenim bršlinom.

Medtem je njen ljubi Boleslav postal vrl deček. Genovefa ga je v vsem poučevala in imela srčno veselje nad njim; obdaroval ga je bil namreč Bog s posebno bistro in prebrisačo glavo, da je hitro vse razumel in zapamtil, karkoli mu je povedala mati. Samo to je bilo žalostno, da je moral deček hoditi večjidel nag in bos, ker ona oblačila, v katera ga je mati zavijala, so se bila že vsa zdrgnila in strgala, in tudi oni kosi, katere je bila odtrgala od svojega oblačila, niso dolgo vzdržali. Vsled tega sta oba, mati in sinek, morala skoro naga in bosa okolo hoditi in svojo nagoto pokrivati le z mahom in protjem. Tu se je Bog nedolžnega otroka usmilil, ter je tja poslal volka, ki je proti njemu prinesel kožo raztrgane ovce in jo spustil pred njim na tla. Genovefa je Boga zahvalila za to dobroto in v kožo zavila svojega ljubega Boleslava. Od tega časa se je divjačina čedalje bolj bližala tej samoti in kazala krotko, kakor da bi se bila podomačila. Vsak dan so živali prišle pred brlog in so dečku delale kratek čas; volk, ki mu je bil prinesel kožo, se mu je dal jezdariti in Boleslav je večkrat jedel vkup z zajčki in drugimi živalimi, katere so veselo skakljale okolo njega. Ptičice so mu priletavale na glavo in roko ter njega in mater razveseljevale s petjem. Če je šel materi iskat zelišč, letale so vsakršne živali za njim in mu z nogami razkopavaje kazale najboljše korenine in zelišča. Grofinja se je tudi nad otrokom jako radovala, ker so bili njegovi raz-

govori jako bistrourni in odgovarjal je vselej prav modro.

Naučila ga je mati moliti „Oče naš“ in še druge molitvice. Dajala mu je navodila, kako naj se boji Boga, njega ljubi in časti. Nikoli mu pa ni povedala, kakšnega rodu je, da bi ga ne bila žalila, ali da bi mu ne bila vzbudila želje, iti nazaj med ljudi.

Nekoč ji med prav prijaznim pogovorom blagi Boleslav reče: „Ljuba mama! Tolikokrat mi velevate moliti „Oče naš, kateri si v nebesih“, — povejte mi vendar, kdo pa je moj oče?“ — „Ljubeznivi otrok“, odgovori mu mati, „tvoj oče je Bog, kateri stanuje tam gori, kjer solnce in luna plavata in nama sijeta.“ Otrok pravi: „Me li pozna moj oče?“ — „Seveda te pozna.“ — odgovori mu mati — „in te tudi ljubi!“ — „Kako je pa to“, pravi otrok, „če mi ne stori ničesar dobrega in me pusti koprniti v nadlogah in težavah?“ — „Moj ljubi sinek“, zavrne ga mati, „tukaj smo v dolini solza in moramo mnogo trpeti; kadar pa pridemo v nebesa, bomo imeli dosti vsega veselja.“ Boleslav nadalje vpraša: „Ljuba mama, ima li moj oče več sinov razven mene?“ — „To se vé, da“, pravi mati. Deček nadaljuje: „Kje pa so? Mislil sem, da sva sama na tem svetu.“ Ona odgovori: „Čeravno še nisi bil nikoli prišel iz tega gozda, vedeti moraš, da so izven njega dežele, vasi in mesta, v katerih stanujejo vsakršni ljudje, dobri in hudobni. In oni, kateri

store dobro, pridejo v nebeško kraljestvo, kjer se bodo veselili vekomaj; oni pa, ki žive hudobno, pridejo v pekel, kjer bodo trpeli večno kazen.“ Deček ji zopet seže v besedo, rekoč: „Mama, i kaj pa tu v gozdu sama delava in zakaj ne greva k drugim ljudem?“ Mati mu odgovori: „Zato, da bolje služiva nebeškemu očetu in da bodeva prišla laglje v nebesa.“ Take in enake pogovore je večkrat imel otrok z materjo in jo radovedno vse izpraševal.

Ko je bilo že več let preteklo, zbolela je Genovefa tako hudo, da je mislila, da bode morala umreti; pomanjkanje vsega potrebnega jo je bilo tako oslabilo, da je bila podobnejša mrliču ko živemu človeku. Jako huda vročina jo je prijela, da se ji je vnela vsa še v žilah ostala kri, da je bila popolnoma mrtvoudna in se prevelikih bolečin niti geniti ni mogla.

Ko je ubogi zapuščeni Boléslav svojo ljubo mater videl tako onemagovati in hirati, vrže se čez njeno na pol mrtvo telo in vzdihuje obupno: „O, kaj mi je početi, preljuba mama, kam se hočem djati, če mi umrjete? Sam od vsega sveta ločen bivam v tej puščavi in na svetu tam ne poznam nobenega človeka. Oh, preljubezniva mati, prosite usmiljenega Boga, da vas ohrani še dalje pri življenju, ker, če vi umrete, mora vaš otrok preminiti lakote.“ Umirajoča Genovefa ga je tolažila ter mu s pojemajočim glasom rekla: „Moj ljubi sin! Nikar ne žaluj preveč zavoľjo moje

smrti, nikar ne toži, da si tako zapuščen. Vedi namreč, ne daleč od te samote stanuje v lepem starodavnem mestu Trieru tvoj oče, h kateremu se podaj po moji smrti in mu povej, da si njegov sin. Lahko te bode vzel za svojega otroka, ker si mu popolnoma podoben, in vsi te bodo spoznali za njegovega sina.“ Potem mu je povedala vse natanko, kako je prišla v to puščavo in kolikšno krivico ji je storil hudobni Golo; vendar ga je pa prosila, naj se nikoli nad njim zato ne maščuje, ampak naj mu odpusti zavoľjo Boga. In zdaj se Genovefi bliža bela smrt. A v tem hipu stopita dva bliščeča angela v brlog, katerih eden stopi k postelji, prime Genovefo za roko in reče: „Ostani še pri življenju, o Genovefa; ne bo-deš še umrla, ker tako je božja volja!“ Pri teh be-sedah sta angela zopet izginila in bolnica se je čutila pokrepčano in močnejšo.

V. Grof Zmagomir žaluje po svoji ženi.

Poglejmo zdaj, kako se godi Zmagomiru, ker smo se mudili že dolgo pri nesrečni Genovefi. Brž ko je bil prišel iz Brodnic v Trier domov, začel mu je takoj pripovedovati njegov hišnik, kako je natihem v gozdu ukazal umoriti pre-šestnico z otrokom. Grof je bil s tem zadovoljen in je še pohvalil previdnost hišnikovo. Komaj je

pa preteklo nekaj dni, začela ga je peči vest, in misel na Genovefo ga je polnila z neizrekljivo žalostjo; vse njegovo hrepenenje je iskalo povsod le grofinje in ni mu bilo mogoče znebiti se teh misli in želja. Obudilo se mu je mnenje, da se je njegovi soprogi zgodila vendarle krivica; spoznal je tudi, da se je strašno pregrešil nad njo, ker ni ukazal te reči preiskati po sodnji. Nastopno noč je imel grof sledeče sanje: Zdelo se mu je, da velikanski zmaj odpira svoje ostudno žrelo in se steguje po njegovi preljubi ženi ter jo zdaj pa zdaj hoče zgrabiti in odnesti, pa nobenega ni, ki bi jo branil in varoval. Te sanje so ga napolnile še bolj z žalostjo in ves obupan jih je drugo jutro pripovedoval hudobnemu hišniku, ki mu jih je tako-le razkladal: Zmaj pomeni kuharja Dragona, ki je, pozabivši na svojo zvestobo, zapeljal grofinjo, da se je izneverila svojemu možu. Golo je grofa tudi pregovoril, naj takim sanjam v prihodnje ničesar ne verjame, temuč naj bode prepričan, da je grofinja s kuharjem zaslužila še večjo kazen. Da bi torej grofu pregnal žalost, napravljaj je Golo vsaktere gostije, plese in obiskanja mnogih prijateljev in si vse izmišljeval, karkoli bi grofa utegnilo razveseliti. Vse to je sicer razveseljevalo njegove zunanje počutke, a njegovih srčnih ran, ki so vedno rastle in ga bolj pekle od dné do dné, mu ni mogel zaceliti.

Nekega dné gré grof v sobo svoje žene in najde med drugimi papirji tudi ono pismo, katero

mu je grofinja pisala v ječi. Z nepopisljivo marljivostjo je čital pismo in spoznal, da je Genovefa čisto čisto nedolžna. Že med čitanjem je bil napolnjen s tolikim kesanjem in usmiljenjem do nedolžne žene, da je začel milo in bridko jokati in je mislil, zdaj ga mora konec biti žalosti. Proti Golotu se je pa tako razkačil, da bi ga bil raztrgal na drobne kosce, ko bi bil pričujoč. Preklinjal ga je kakor izdajalca in pahnil bi ga bil na dno pekia, ko bi bilo mogoče. Golo je čutil takoj, kaj ga čaka in se je za nekaj dni skrival ter se ni prikazal prej na beli dan, dokler ni zvedel, da se je že plegla grofova jeza. Tudi zdaj je zvita buča vedela preslepiti grofa tako, da je verjel več njegovim besedam, kakor pa pismu. Med drugim je rekel: „Genovefa v pismu sicer pričuje, da je nedolžna in da ni nikoli kaj tacega storila, — o pač lep zagovor, ko bi že tajeje dosti bilo; na ta način so potem nedolžni vsi tatje in prešestniki.“ S temi in enakimi besedami je Golo potolažil grofa in se tako zopet očistil popolnoma. Pa notranji grofov mir ni dolgo trajal, — povrnili so se kmalu prejšnji dvomi in čedalje huje kljuvali njegovo srce. Zmiraj se mu je zdelo, kakor da bi mu šepetal glas v ušesa: „Zapovedal si zvesto Genovefo umoriti, ukazal si nedolžnega otroka ubiti, velel si pobožnega kuharja usmrtiti!“ To očitaneje vesti ga je peklo tako, da ni nikjer našel pokoja, temuč zmiraj je hodil okoli, kakor bi bil izgubil pamet. Večkrat

je z žalostnim glasom zavpil: „Oh Genovefa, kje si? Kam si prešla; moja pristrčna ljuba? Oh, nedolžno si umrla in tvoje smrti sem kriv le jaz.“ Grdi Golo je kmalu videl, da je dušni stan grofa nevarnejši od dné do dné, zato jo je popihal ne le iz gradu, ampak še celo iz dežele, ker mu je šlo za kožo. Nekaj časa potem zasledili so zakopanega mrliča, kopali so globlje in spoznali truplo Dragonovo, katerega je bil Golo ukazal prenesti na ta odročni kraj. Sam grof Zmagomir je ogledoval truplo in od zdaj ni dvomil več, da je bil kuhar umorjen po nedolžnem. K temu se je še pripetilo, da je tista čarovnica v Brodnicah, katera je bila grofa tako grdo premotila, prišla pravici v roke in je po sodnijski preiskavi kot nesramna sleparica bila obsojena, da jo vržejo v ogenj. Ko so jo peljali na morišče, prosila je sodnike, da bi ji dovolili izpregovoriti še nekaj besedi. Ko so ji prošnjo uslišali, reče glasno: „Čeravno sem v vsem svojem življenju storila veliko smrtnih grehov, vsekako me ne peče nobeden tako, kakor ta, da sem grofu Zmagomiru njegovo soprogo Genovefo zvijačno postavila pred oči kot prešestnico in sicer tako živo, da je bil trdno prepričan o njeni nezvestobi! — To je bila najzlobnejša prevara, katera mi dela neznano težko vest, in da bi jo olajšala, razkrivam sodišču to vnebovpijočo hudobijo; zaradi tega je bila potem grofinja s pobožnim kuharjem vred obsojena na smrt, in je bila tudi umorjena kakor prešestnica s svojim

otrokom vred. To me je od onega časa vedno peklo in vznemirjalo do smrti. Preklicujem torej vse tiste svoje besede in slovesno prisezam pred vsem svetom, da je grofinja s kuharjem vred nedolžna. Prosim tudi, da bi to grofu sporočili in mu povedali, da sem vse to storila na prigo-varjanje grdega Golota.“

Ko se je grofu to naznanilo, vêdel se je, kakor da bi obupal prevelike žalosti in bridkosti. Zdaj je šele spoznal, kako ga je zlobni Golo vodil za nos ter po nedolžnem umoril njegovo ženo in njegovega edinega sinka. Spomin na to mu je bil tako skeleč, da mu je bilo tuge zblazniti. Druzega niso slišali iz njegovih ust, kakor vzdihovanje in tarnanje, jok in stok. Včasih je tudi izrekel kako zlovoljno besedo zoper Golota in ga preklinjal, da bi si vsaj nekoliko olajšal srce. Ves obupan in potrť je sklenil, maščevati se strašno nad hudobnežem.

Dve leti sta že minuli, kar je Golo z dvora pobegnil, in grof ni vedel, kako bi to zvito bučo dobil v pest. Prišlo mu je na misel, da ga hoče z zvijačami ujeti. Pisal mu je prav prijazno pismo, v katerem se, to se umeje, čudi le na videz, zakaj da ga je popustil, dasi mu je vedno izkazoval ljubezen in čast. Golo se izgovarja in prosi odpuščanja, ker so ga klicala neodlašljiva opravila. Grof je pa le še dopisaval in vedno tožil, kako težko da mu je biti brez tako zvestega služabnika in kako da ga pogreša v vseh rečeh. To dopiso-

vanje je trajalo tako dolgo, da je Golo mislil, grof mu je v resnici zopet milostiv.

Proti svetim trem kraljem je grof priredil imeniten lov in gostijo, na katero je povabil vse svoje prijatelje. Med drugimi je tudi Golotu poslal prav prijazno povabilo, katero je sprejel in tako je ta zvita in prekanjena buča šla sama v nastavljeno past. Grof ga je sprejel prav priljudno in se veselil njegovega prihoda, če prav le na videz. Živela sta prav prijateljsko nekaj dni skupaj, kakor bi se ne bilo ničesar med njima zgodilo in pričakovala sta drugih gostov.

VI. Grof najde svojo ljubo Genovefo.

Celo vrsto let je Genovefa živela v puščavi in vsak je mislil, da je gotovo že med mrtvimi. Približale so se slovesne gostije grofove. Ker je pa Zmagomir svojim gostom tudi hotel postreči z divjačino, šel je na lov in med drugimi služabniki seboj vzel tudi Golota. Jezdarili so po samoti semtertjá, eden tu, eden tam in vsak si je prizadeval, kako zver pregnati iz skrivališča. Grof nenadoma zapazi košuto, vdere za njo čez drn in strn in jo podi toliko časa, da košuta pri Genovefini jami išče pomoči. Grof pride pred jamo, pogleda noter in vidi, o groza, poleg živali skoro nago žensko. Zaradi te nepričakovane najdbe se tako prestraši, da so se mu vsi živci pretresli,

il, ker je mislil, da mora to gotovo biti prikazen in
 ne živ človek. Prekrižal se je in ves prestrašen
 il zavpil: „Če si od Boga, pridi vun in povej, kdo
 e si?“ Genovefa, katera je grofa takoj spoznala,
 il mu reče: „Od Boga sem, a uboga grešnica in
 naga žena; če torej hočete, da pridem vun, vrzite
 mi oblačila noter, da bodem pokrila svojo nagoto.“
 Grof ji vrže svoj plašč, v katerega se kolikor
 mogoče dobro zavije in stopi iz brloga s košuto
 ob strani. Boleslava pa ravno ni bilo zraven, ker
 je bil šel iskat korenstva in zelišč. Grof se grozno
 čudi tako revni in suhi osebi ter jo praša ves
 osupel, kdo in od kod je. Ona odgovori:
 „Moj gospod! Jaz revna in od vsega sveta za-
 puščena sem rojena na Brabantskem in sem zbe-
 žala tu sem, ker so mene in mojega sinka hoteli
 po nedolžnem umoriti.“ Ves začuden zdaj Zmago-
 mir poizveduje, kdaj in kako se je to zgodilo?
 Genovefa odgovarja: „Zaročena sem bila z
 žlahtnim gospodom, kateri je začel dvomiti nad
 mojo zvestobo, zato je zapovedal svojemu hiš-
 niku, umoriti mene in otroka, katerega sem bila
 spočela od svojega soproga. Iz usmiljenja pa so
 mi služabniki prizanesli proti tej pogodbi, da
 nikdar ne bodem šla pred svojega gospoda, ampak
 vedno samotno živela v tem gozdu — in to je
 že nad sedem let.“ Zdaj začne podoba Genovefina
 pred Zmagomirovimi očmi postajati jasnejša in
 zdelo se mu je, da bi utegnila ona biti njegova
 Genovefa, čeravno je ni mogel spoznati, ker je

ni bilo družega kot kost in koža. Zato jo nadalje praša: „Ljuba žena, povejte mi vendar, kako se Vi imenujete in kako je bilo ime Vašemu možu!“ Zdaj mu Genovefa zdihovaje zavrne: „Mojemu možu je ime Zmagomir in meni uboga Genovefa!“

Kakor oster meč so presunile te kratke besede grofovo srce in hipoma je skočil ves osupel raz konja na tla. V omedlevici je ležal na svojem obrazu. Sčasoma privzdigne glavo in jo klečé nagovarja: „Genovefa, oh Genovefa! mar si ti?“ Ona odgovori: „Jaz sem, preljubi gospod! Jaz sem uboga Genovefa.“ Ves v solzah vtopljen in še klečé pristavi grof: „Za božjo voljo, v kako velikem pomanjkanju in revščini te zopet najdem! Jaz brezbožni hudobnež nisem vreden, da me še nosi zemlja, ampak zaslužim, biti pahnjen na dno pekla, ker le jaz sem kriv vse tvoje nesreče, jaz sem hudobni mož, ki je svojo ženo zavoljo krivičnega natolcevanja ukazal umoriti. Gorje meni grešniku! Gorje moji ubogi duši! Kako hočem Bogu zadostiti in tebi povrniti storjeno brezmejno krivico? Odpusti mi, preljuba Genovefa, odpusti mi zavoljo križanega Jezusa, ki je odpustil tudi svojim sovražnikom na križu. Ne vstanem prej spred tvojih nog, dokler od tebe ne zadobim milosti, in utolažen nisem prej, dokler mene ne pomiriš z milimi in prijaznimi besedami.

Komaj se je Genovefa zdržala solz in je rekla pojemaje: „Nikar ne bodi tako žalosten!

Ni bila kriva tvoja pregreha, ampak božja volja je bila tako, da sem šla v puščavo. Iz vsega srca ti odpuščam in sem ti že od začetka odpustila. Usmiljeni Bog odpusti nama najine grehe in stori naju svoje milosti deležna!" Nato mu je podala roko in ga vzdignila. Vstal je zdaj grof in je poln žalosti gledal v obličje svoje žene. Mislil je, da mu mora bolešno srce počiti od tuge in bridkosti, ker je videl, kako je zdaj izpremenjen nje obraz, kateri je bil nekaj enak angelskemu. Vendar žalostna prikazen Genovefe ni najmanj omajala njegovega spoštovanja do nje, marveč celo zdelo se mu je, da ima pred seboj nebeško izvoljenko, svetnico božjo; in čeravno je bila jako prijazna, se skoro ni upal govoriti z njo. Po nekaterih globokih vzdihih ji reče: „Kje je pa revni otrok, katerega si rodila v ječi? Je li še pri življenju?" Ona odgovori: „Zares velik čudež je to, da še živi; sama bi ga pač ne bila mogla preživiti, ker mi je hrane zmanjkalo; usmiljeni Bog je pa pošiljal to košuto vsak dan k nama, da ga je dojila po dvakrat na dan."

Komaj Genovefa to izgovori, priskakal je že ljubi Boleslav, zavil v ovčjo kožo in imajoč mnogo korenin v rokah. Ko zagleda grofa, prestraši se močno in zavpije: „Mati, kdo je pa ta divji mož, ki pri Vas stoji? Bojim se ga!" Mati mu reče: „Nikar se ga ne boj, moj ljubi sin, pridi le brez strahu bližje, ta mož ti ne stori ničesar." Zdaj se grof proti Genovefi obrne, rekoč: „Jeli to na-

jin ljubi sin?“ — „Da, to je ono revno dete“, odgovori mu ona. Zdaj je bil grof tako žalosten in zraven tako vesel, da sam ni vedel, kaj je mogočnejše od te žalosti in veselja na tem svetu. Ko deček pride bliže, reče mu mati: „Glej, to je tvoj ljubeznivi oče, pojdi k njemu in poljubi mu roko!“ Otrok je to tudi storil, in grof je vzel svojega sina v naročje, radostno ga na srce pritiskaje in neprestano poljubovaje. Žalosti in veselja ni mogel družega izpregovoriti kakor to: „O ti preljubi sin, o ti moj prisrčni otrok!“

VII. Genovefa se vrne v grad.

Ko si je grof Zmagomir objemaje svojega sina utešil vznemirjeno srce, zatrobil je v lovski rog in poklical svoje skup. Kmalu so se vsi zbrali in kako so se čudili, videti pred njim tako siromašno ženo in otroka v njegovem naročju. Grof jim reče: „Kaj se Vam zdi, kdo je ta žena? Bodete jo vendar spoznali?“ Ko vsi odmajejo, nadaljuje: „Mar ne poznate več moje Genovefe?“ Pri teh besedah vsi osupnejo in se začudijo ter ne vedo, kaj bi odgovorili. Drug za drugim so pristopali, pozdravljali jo prijazno in razodevali svoje veselje, da še živi tista blaga gospa, katero je vsak v gradu obžaloval že sedem let. Dva izmed njih sta hitro jahala domov po nosilnico, v kateri so toliko slabotno Genovefo nesli nazaj.

v grad, in po vse oblačilo, v katero so grofinjo spodobno oblekli. Med vsemi služabniki in lovci je Golo prišel zadnji in je že slutil, da ga ne čaka nič dobrega. Grof mu pošlje dva nasproti, da naj kar najhitrejšje pride, češ da je našel prav čudovito zver. Ko je došel, prašal ga je grof: „Golo, poznaš li to ženo?“ Ko je z glavo odmajal, da ne, zareži grof ves razkačen nad njim: „Ti največji zločinec, ki ga pod solncem ni para, ne poznaš li več moje preljubeznive Genovefe, katero si po krivem zatožil pri meni in k smrti obsodil po nedolžnem? O ti strašni ubijalec, kako te hočem primerno kaznovati, da si meni pripravil tako grenkost in pehnil mojo ženo in otroka v največjo bedo. Ko bi te tudi mučil še tako zelo, ne mogel bi te zadosti trpinčiti; ko bi te umoril celo tisočkrat, za svojo pregreho zadostiti bi ti ne mogel nikakor.“ Medtem je padel Golo na kolena in ves v joku prosil milosti in odpuščanja. Raztogoteni grof pa ga je zapovedal zvezati in peljati domov kakor največjega razbojnika.

Nato je grof Zmagomir prosil svojo ženo, da naj gre nazaj ž njim v grad. Genovefa pa, preden se loči od tega kraja, gre še enkrat v svoj brlog, spremljana od vseh pričujočih, pade tam pred bridko razpelo na koleni in se zahvali Bogu za vse dobrote prejete na tem kraju. Poslovi se potem pri svojem dragem križu ter ga poljubi še enkrat prav ginjeno. Zdaj jo prime grof Zmagomir za roko in hrabri vitez vzame

Boleslava v naročje; tako se vsi napotijo počasi proti gradu, dokler jim ne prinesó nosilnic nasproti. Preljubeznivi ptički so prijazno frfotali okoli njih in dajali svojo žalost na znanje, kako neradi izgubé Genovefo in Boleslava. Košuta je vedno hodila za Genovefo liki krotkemu jagnjetu, in ni je bilo moči odpraviti od nje. Ko so že tako nekaj časa potovali, prinesli so jim nosilnico naproti, a prišlo je še mnogo ljudi ž njimi, ker se je vsak graščan hotel udeležiti tega veselja in spremljati grofinjo s častjo domov v grad.

Ko so bili že blizu gradu, srečata jih dva ribiča, ki sta darovala grofu jako veliko ribo. Ko so jo odprli, našli so v njenem trebuhu zlati zakonski prstan, katerega je bila obupana grofinja vrgla v vodo, ko so jo bili iz grada peljali k smrti. Vsi so se temu čudili, posebno pa grof, ki ni mogel dosti hvaliti Boga, da ju je zdaj povelečal tako milostivo.

Povsod v gradu in v okolici se je razglasil ta čudež in pripovedovala vsa dogodba. Vsi, domačini in povabljeni, so v trumah prihajali v grad gledat novo svetnico, saj so imeli obilo vzrokov veseliti se čudovite rešitve. Gledali so svojo plemenito gospo kakor od mrtvih obujeno in slišali vse čudovitosti, s katerimi je Bog razodel njeno nedolžnost.

Ko sta grof in grofinja prišla v grad in bila pozdravljena, začele so se slovesne pojedine in so se ponavljale [skozi ves teden.] Genovefa pa

ni mogla uživati nobene jedi, ne mesa, ne rib in tudi nobene pijače, ker se je bila v puščavi navadila jesti vse druge reči. Zato so ji morali iz korenin in zelišč pripravljati jedi.

Ko je bil prešel teden veselja in družinske sreče, sojen je bil Goło. Necega dné ukaže grof pripeljati ga iz ječe in vsem gostom predstaviti rekoč: „Glejte, častiti moji prijatelji, to je tisti nesrečni zločinec, ki je storil toliko hudega, da od jeze ne morem povedati vsega. On je hotel zapeljati mojo ženo in pehniti v nepokoj. Ker se je s studom obračala od njega ter ga zaničevala, vrgel jo je kakor prešestnico brez moje vednosti v ječo, dajal ji samo vode in kruha v živež, pustil jo ob porodu brez vse pomoči in otroka še krstiti ni dal. On je mojo predrago Genovefo krivo zatožil pri meni, preslepil me z zvijačami, s strupom umoril pobožnega Dragona, ukazal umoriti mojo predrago ženo z otrokom vred, pehnil jo sedem let v strašno revščino in mene grenil — zdaj pa vi, predragi, sodite, kakšne kazni je vreden ta grdi hudobnež.“ Vsi so zahtevali maščevanja in ga obsodili k najstrašnejši smrti. Tu je padel hudobnež pred grofinjo na kolena in jo prosil za božjo voljo, naj mu odpusti, in zanj prosi. Usmiljena Genovefa je bila tako omehčana, da je grofa in vse pričujoče prosila za Golota, naj mu zavoljo nje prizanesó in ga pusté še pri življenju. Grof ji reče: „Preljuba žena! Zavoljo tvoje čednosti bi rad uslišal tvojo

prošnjo, da bi tega veselega praznika ne skrunila nobena reč; ker pa nisem bil razžaljen samo jaz, ampak tudi vsa grofovsko rodovina, morajo vsi skleniti sodbo.“ Ti pa niso hoteli vedeti o nobeni milosti, češ da bi se ne reklo v prihodnje: Golo je bil nedolžen, zato ga niso umorili. Obsojili so ga, da ga bodo štirje voli raztrgali v njih pričujočnosti. Privezali so torej na vsako nogo in roko vrv in vsaka teh štirih vrví je bila k enemu volu priprežena, potem so vse vole pogнали naenkrat proti vsem štirim stranem sveta in raztrgali so Golota. Takoj potem je rabelj posekal glave tudi vsem njegovim tovarišem in njihovi otroci so bili iz grofije prognani. Tisti pa, ki so bili ostali grofinji zvesti, ali ji kakorkoli stregli, bili so bogato obdarovani. Med temi je bila tudi ona deklica, katera je bila grofinji prinesla pero, papirja in črnila, kakor tudi eden onih služabnikov, kateri ni hotel grofinje v gozdu umoriti; in ker je bil drugi že umrl, obdaril je grof njegove naslednike prav bogato. Tako je bilo dobro delo usmiljenih staršev poplačano še otrokom.

VIII. Genovefe pobožno življenje pri možu in srečna smrt.

Genovefa je potem s svojim možem živela prav sveto. Grof ni vedel, kako bi ji dosti stregel in služil. Ljubil in spoštoval jo je, kakor

se časti svetnica, in ji izkazoval vso čast in slavo, katera se izkazovati more le vzvišeni kneginji. A grofinja ni imela nikakršnega veselja nad posvetnimi rečmi in častmi, kajti vse njene misli in dejanja so bila obrnjena le proti nebesom. Ker ni mogla prav nič uživati navadnih jedil, slabela je zmerom tako, da ni nikdar več zadobila svojih prejšnjih moči. Samo še četrť leta je živela s svojim možem. Ko je bila nekega dné vsa vglobljena v molitev, prikaže se ji truma svetih žená in devic, med katerimi se je svetila kaj častitljivo prečista devica Marija. Vsaka ji je nebeško cvetlico podajala, Marija je pa v rokah držala prekrasen venec iz dragih biserov in ji rekla: „Preljuba hči, poglej ta venec, ozaljšán z dragimi biseri! Tega si zaslužila z ono trnjevo krono, katero si nosila v puščavi. Vzemi ga iz mojih rok ter glej, zdaj je prišla ura, v kateri se bode zate pričelo večno veselje!“ Pri teh besedah je Marija prelepi venec položila na njeno glavo in zopet v nebesa izginila s svojimi tovarišicami. Te prikazni je bila Genovefa jako vesela, ker je spoznala, da se je približal čas rešitve iz nadlog in trpljenja; svojemu možu pa ni pravila ničesar o tem, da bi ne bil preveč žalosten pred časom. Kar je pa zamolčati hotela, bilo je kmalu očito. Ne dolgo po tej prikazni jo je napadla vročinska bolezen, in morala je leči v posteljo, dasiravno se je dolgo branila. Grof Zmagomir je bil silno žalosten zaradi tega in je poizkušal vsakršne pomočke,

da bi jo otel, a vse je bilo zamàn. Ko sta dobri grof in njegov sinek videla, da ne odjenjuje bo-
lezen, temuč da postaja vedno hujša, bil je ne-
utolažljivo žalosten, tudi vsi graščani so bili zelo
potrti. „Oh! jaz ubogi mož“, tugoval je, „sem
tako nesrečen. da moram vse dni preživeti v ža-
losti. O kaj sem pač pred Bogom zagrešil, da
mi odvzame najljubše? Jedva je po dolgi bridkosti
zopet zavladalo veselje pri meni in mi je po-
vrnjena moja blaga soproga, hoče mi jo Bog
zopet vzeti. O, raje bi je ne bil nikdar našel,
ker jo moram izgubiti v takih težavah. O, moja
predraga Genovefa“, reče ji, „hočeš li res tako
hitro, komaj najdena, ločiti se od menè in me
žaliti v dnu srca? Imej vendar usmiljenje z menoj
in prosi dobrotljivega Boga, da te naj pusti vsaj
še nekaj časa pri meni!“ — Ljubeznivo mu
odgovori Genovefa: „Preljubi moj mož, nikar ne
žaluj tako močno zaradi moje smrti, ker s tem
ne dosežeš ničesar družega, kakor da tudi mene
žališ seboj vred. Saj vidiš, da ne more biti dru-
gače, zato se vdaj dobrodušno v božjo voljo!
Kar me najbolj teži zdaj ob moji smrti, je to,
da vidim tebe in ljubljenega Boleslava v tolikšni
bridkosti; ko bi bila pa vidva bolj potolažena,
umrla in zamenjala bi rada to minljivo življenje
z večnim. Zato vaju prosim še enkrat, bodita
potolažena in pomislita, da grem k svojemu in
vajinemu Bogu, katerega bom prisrčno prosila
za vaju in vseh ljudi blagor.“ Ker je bila vedno

slabša, prevideli so jo s svetimi zakramenti, in ona je do zadnjega vzdihla ostala v največji pobožnosti. Ko je čutila, da se je približala ura ločitve, poklicala je vse graščane k sebi, dajala jim še marsikatero dobre nauke in jih blagoslovila; posebno je pa blagoslovila in tolažila svojega Boleslava, katerega je zapustila najtežje. Po vsem tem je Genovefa izdihnila svojo blago dušo drugi dan malega travna v letu sedemsto sedeminpetdesetem in šla uživat večno veselje.

Poln bridkosti in žalosti se grof s svojim sinom nagne čez mrtvo Genovefo ter glasno in bridko tarna in joka tako, da so se vsi bali, da bosta tudi onadva šla za njo. Tugovali in žalovali so tudi vsi posli in domačini v gradu, da se je moral vsakdo zjokati, kdor jih je slišal. Ubogi grof, kateri je bil le po Golotu kriv njene tolikšne revščine, mislil je za gotovo, da ga je Bog s tem kaznoval in mu ni pustil dalje imeti tako svete žene. Zato ni bilo ne konca ne kraja njegovi tugi in njegovemu joku; nihče ga ni utolažil. Ni se genil niti trenutek od mrtvega trupla svoje žene ter je jokal tako milo, da je bilo misliti, njegove bridke solze morajo Genovefo obuditi k življenju.

Ko so mrtvo Genovefo preoblačili v mrtvaško krilo, našli so na njenem truplu trdo in ostro obleko, katero je nosila, da bi laglje Bogu služila in se utrdila v zatajevanju same sebe.

Bridko in težko je bilo videti gotovo vsakemu, kako je tudi košuta, katera je bila z grofinjo iz puščave prišla v grad in se z vsakim spoprijaznila, začela tugovati, ko je bila Genovefa umrla. Še celo za pogrebom je šla s povešeno glavo in je potoma žalostno vpila, da se je smilila vsem, in ni nehala stokati, dokler niso trupla položili v grob in ga zakrili. Potem je legla na grob in ni šla ž njega, da je žalosti tam poginila. V veden spomin tega čudeža je grof ukazal ob gomili grofinje postaviti košuto izklesano od kamna, da bi potomci nikdar ne pozabili te prigodbe.

IX. Grof sezida cerkev na Genovefinem grobu in potem živi in umrje s svojim sinom v isti puščavi, kjer je ona živel.

Grof je bil pokopal s svojo ljubo ženo tudi vse veselje. Nobena reč na tem svetu ga ni več razvedrila in radovala. Kakor megla je pohajal okoli in vedno se mu je na obrazu brala notranja žalost. Povsod je žaloval po svoji ženi in v cerkvi je le klečal pred njenim grobom; doma v gradu se je večkrat na dan zaprl v njeno sobo, kjer si je mislil, da je njej najbližje. Žalostno se je ž njo pogovarjal in jo prisrčno prosil odpuščanja, da jo je v življenju tako preganjal. Mislil je namreč, ko bi jo bil le mogel dalje lju-

biti in poravnati storjeno ji krivico, bil bi še potolažen; ker mu je pa odmrla tako hitro, in ker mu je vsled tega odvzeta vsa priložnost, izkazovati ji svojo ljubezen, ni se mogel utolažiti nikoli.

Njegovega žalovanja se je Bog usmilil in je poslal angela z nebes, tolažit ga. Ta je romarsko napravljen prišel k njemu in ga prosil prenočišča, kar mu je grof tudi prav prijazno dovolil. Grof sevé da ni mislil ničesar drugega, nego da je le-ta tujec romar. Pri večerji se je marsikaj pogovarjal ž njim, med drugim tudi o svoji preljubi ženi, in tú mu je romar tako na srce govoril, da naj se vda popolnoma božji volji. To je grof tudi storil. Drugo jutro je hotel grof še dalje ž njim govoriti, a ni bilo ne sluha ne duha o njem; samo njegova romarska obleka je bila še tú, katero je bil iz hvaležnosti za prijazen sprejem pustil v spalnici.

Ko je nekoč grof šel k Genovefini jami v puščavo, glej! najde tam jelena, kateri neustrašeno obstoji ter noče bežati, če tudi psi silno lajajo. Grofu se to čudno zdi in brž zapove ustaviti pse, da se živali ne zgodi ničesar hudega. On gre noter, kropi jamo s solzami in poklekne pred podobo križanega Jezusa. „Oh! to je tisti kraj“, misli sam pri sebi, „kjer se je nedolžna Genovefa pokorila za greh, katerega nikoli storila ni; to je jama, katero je zapuščena nedolžnost polnila z vzdihljeji. Tukaj se je moja pobožna žena pokorila za tuje grehe, zakaj bi se jaz ne za

svoje?“ Izgovorivši to, je sklenil, kakor po božjem migljeju, živeti tukaj v puščavi do konca svojih dni. Hitro se je potem vrnil v Trier, kjer si je od ondotnega škofa Hindulfa izprosil privoljenja, da bi smel na onem kraju sezidati kapelico, kar mu je bilo radovoljno dopuščeno. Nato je grof Zmagomir tam pri jami zgradil prav lepo cerkev z obsežnim samostanskim poslopjem za vse, ki bi se tu hoteli pokoriti. Dokončano cerkev je škof blagoslovil in jo imenoval cerkev „naše preljubne Matere Marije“.

Po blagoslovljenju cerkve so vzdignili truplo sv. Genovefe iz njenega dosedanjega groba in ga prenesli tja, kjer je Genovefa tako ostro živela sedem let, da bi tudi po smrti tam mirno in lahko počivala. Pri tej priložnosti so bili posebno sledeči čudeži znameniti. Sveto truplo je bilo položeno v marmornato krsto, katero bi bili trije pari volov komaj vlekli, in vendar sta jo takrat peljala dva konja tako lahko, kakor bi nobene teže ne imela. In ko so sveto telo peljali po gozdu, priklanjalo se je povsod grmovje in drevje, kakor bi pihal močan veter, in še celo najvišja drevesa so se pripogovala s svojimi košatimi vejami globoko proti vozu. Po tem izprevodu so Genovefino truplo položili v novi cerkvi v rakev in postavili vrh oltarja križ, katerega je Genovefa dobila z nebes. Potem je grof doma v gradu vse reči tako uredil, kakor da bi se pripravil na smrt. Poklical je svojega brata, ki mu je rekel vpričo

svojega ljubega sina: „Gotovo si že zapazil na meni, da nimam nikjer pokoja in da vedno tujujem po svoji umrli ženi. Da bi torej laglje zadostil temu svojemu nagnjenju, sklenil sem, zapustiti svet popolnoma in živeti do smrti tam, kjer je moja preljuba Genovefa toliko časa živela v pomanjkanju in revščini. Zato te izvolim za oskrbnika svojemu preljubemu Boleslavu in te prosim, da boš zanj skrbel kakor za svojega lastnega sina, on bode pa tudi tebe spoštoval in ljubil kakor svojega očeta.“ K sinu obrnjen pa reče: „Glej, moj pristrčni sin, vso grofijo ti izročim, ker se hočem podati v puščavo. Ta tvoj stric bodo pri tebi nadomestovali očeta in zato jim moraš iskazovati vso ljubezen in čast, kakor si jo meni.“

Nato mu odgovori dobri in mili Boleslav: „Moj ljubi oče, mislite li, da bi bilo prav, ko bi vi za se izvolili nebesa, meni pa le zapustili nekaj zemlje? Ne, oče, tega ne želim, temuč hočem, kakor vi, da tudi jaz zadobim nebesa. Kjer bode vi živeli in umrli, tam hoče tudi vaš sin z vami živeti in umreti.“ — Temu se oče jako čudi in mu solznih oči reče: „Predragi moj sin, ostro življenje ti bode težavno in zaradi svoje nežnosti ga ne bodeš mogel prebiti.“ — „Pač laglje, ko vi, dragi moj oče, ker sem že sedem let v mladosti izkušal tako življenje. Zato tudi trdno sklenem in se ne dam odvrniti od svojega sklepa, da hočem tam živeti in umreti, kjer sem

bil vzgojen po svoji ljubi materi; in vam, moj ljubi stric, prepuščam vso grofijo, da jo prosto vladate in ubogim obilo dobrega storite.“ Zdaj sta oče in stric pristrčno objela sina, ker sta ga tako trdnega videla v njegovem sklepu.

Zapored je grof Zmagomir oblekel ravno tisto romarsko obleko, katero mu je bil pustil angel, svojemu sinu Boleslavu pa je dal enako narediti. Na veliko žalost svojih podložnikov in plemenitih sorodnikov poslovila sta se od vseh in se podala v puščavo, zvestejše služiti tukaj Bogu. Komaj je blagi Boleslav prišel v puščavo, spoznala ga je takoj njegova prejšnja tovaršija, namreč divjačina, in kar v trôpah je prihajala k njemu veseleč se njegovega prihoda. Tukaj sta oče in sin pobožno živela in tudi srečno zaspala v Gospodu.

Jan. Giontini v Ljubljani

ima na prodaj še naslednje knjige:

Car in tesar. — Zgodovinska pripovedka. — Poslovenil H. Podkrajšek	40 v.
Čas je zlato. — Podučna povest za mladost. — Spisal F. Hofmann	72 „
Darinka mala Črnogorka. — Povest	40 „
Doma in na tujem. — Povest	40 „
Dve čudapolni pravljici	32 „
Erazem Predjamski. — Povest iz XV. stoletja	32 „
Hildegarda zveličana cesarica. — Sveta povest	40 „
Hirlanda bretanjska vojvodinja. — Podučna povest	40 „
Hitri računar z ozirom na sedanji denar po avstrijski veljavi in na novo mero in vago. — Trdo vezan	80 „
Hubad: Pripovedke za mladino. I., II. in III. zvezek po	40 „
Izanami mala Japonka. — Povest	48 „
Jama nad Dobrušo. — Povest	40 „
Jaromil. — Češka narodna pravljica. — Poslovenil H. Podkrajšek	32 „
Ključec lažnjivi	40 „
Kosi: Narodne legende za slovensko mladino. — Trdo vezan	1 K 20 „
Knez Črni Jurij. — Zgodovinska povest	40 „
Knjižnica za otroke. — (S podobami) 12 zvezkov po vseh 12 zvezkov skupaj	1 K 20 „
Krištof Kolumb in odkritje Amerike	48 „
Mirko Poštenjakovič, povest	40 „

Mali Vseznalec ali zbirka lahko izpeljivih poskusov iz fizike, mehanike itd.	60 v.
Marija, hči polkova , povest	32 "
Močni baron Ravbar . — Zgodovinska povest. — Kakršno delo, tako plačilo. — Povest	40 "
Najdenček , povest za mladost	40 "
Narodne pripovedke za mladino . — Spisal Do- minicus. — I. in III. zvezek po 48 v., II. zvezek	40 "
Naselnikova hči . — Povest	40 "
Navodilo za spisovanje raznih pisem	1 K 60 "
Trdo vezan	2 " — "
Pavliha nemški v slovenski obleki	40 "
Planinski I. P. Zbirka narodnih pripovedk za mla- dino. — I. in II. zvezek po	40 "
Postojinska jama . — Popisal dr. Costa	40 "
Prst božji ali izgledi božjih kazni. — I. in II. zv. po	40 "
Repoštev , duh v Krkonoških gorah	40 "
Sanjske bukve (s podobami)	30 "
Sita mala Hindostanka , povest	48 "
Srce . — Preložila Janja Miklavčič. — 4 zvezki po	40 "
Skupaj v ličnih platnenih platnicah vezani	2 K — "
Strijc Tomova koča ali življenje zamorcev v se- verni Ameriki. — Trdo vezana	1 K 40 "
Tiun-Ling , kitajski morski razbojnik. — Povest	40 "
Venček vezilnih daril ali voščilne pesmice	40 "
Voščilna knjižica ali voščilni listi	48 "
Vrtomirov prstan . — Ljudska pravljica	40 "
Zbirka ljubavnih in snubilnih pisem	60 "
Zavorič in Feodorov: Nihilist	48 "

0 v.
2 "

0 "
0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

0 "

Narodna in univerzitetna
knjižnica

© NUK

00000445818